

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13CoPr/3/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6722203305
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ama Odalošová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6722203305.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Amy Odalošovej a sudcov Mgr. Stanislavy Salajovej a Mgr. Martina Štubniaka, v právnej veci žalobkyne A. B., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom C. XXXX/XX, XXX XX B., právne zastúpenej KUBINEC & PARTNERS advokátska kancelária, s. r. o., IČO: 36 851 574, so sídlom Skuteckého 6, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, IČO: 00 151 866, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava, o zaplatenie 612,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 14Cpr/6/2022-379 zo dňa 28. 02. 2023, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a IV. **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozhodnutím súd prvej inštancie rozhodol tak, že:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 579,98 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne
- zo sumy 122,50 Eur od 11.08.2019 do zaplatenia
- zo sumy 122,50 Eur od 11.09.2019 do zaplatenia
- zo sumy 112,55 Eur od 11.10.2019 do zaplatenia
- zo sumy 98,43 Eur od 11.11.2019 do zaplatenia
- zo sumy 122,50 Eur od 11.12.2019 do zaplatenia
všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd konanie v časti o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 122,50 Eur od 11.12.2018 do 10.11.2019 zastavuje.

III. Súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietla.

IV. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 90 %, do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky náhrady trov konania.

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa v konaní uplatnila nárok na doplatenie platu za ňou skutočne vykonávanú činnosť za obdobie júl 2019 až november 2019 po 122,50 Eur mesačne brutto s prísl., spolu 612,- Eur brutto. Po skutkovej stránke odôvodnila žalobu tým, že počas obdobia rokov od 2010 do decembra 2019 vykonávala pre žalovaného totožné činnosti, kedy bola zaradená do funkcie hlavného referenta, ktorej funkcii zodpovedá 4. platová trieda podľa vtedy platného zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len

„zákon č. 400/2009 Z.z.“), resp. 2. platová trieda podľa aktuálne platného zákona č. 55/2017 Z.z., ktorý nahradil zákon č. 400/2009 Z.z.. Do platových tried mala byť zaradená podľa najnáročnejšej činnosti, ktorú vykonávala. Pre žalovaného vykonávala a aj v súčasnosti vykonáva činnosti, ktoré spočívajú predovšetkým v samostatnom posudzovaní doručených listín na zápis do katastra nehnuteľností, činnosť, ktorú vykonávala v rozhodnom období, a napokon aj teraz, vykonáva samostatne, pričom pri tejto činnosti nie je riadená žiadnymi pokynmi v tom smere, ako má posudzovať spôsobilosť listiny na zápis. Pokiaľ sú nejaké pokyny vydávané, ide skôr o pokyny týkajúce sa pridelenia konkrétnej listiny na jej posúdenie a následný zápis. Kontrola samotného zápisu prebieha až následne a v určitých časových intervaloch, teda až po tom, ako je ňou vykonaný zápis listiny do katastra nehnuteľností, čo vyplýva aj z pracovnej náplne a opisu štátnozamestnaneckého miesta od 01.12.2019. S účinnosťou od 01.12.2019 bola preradená na funkciu radcu a zaradená do 3. platovej triedy, kedy vykonáva totožné činnosti v rámci opisu najnáročnejšej činnosti akú vykonávala aj v spornom období. To, že vykonávala samostatné odborné činnosti aj v predchádzajúcom období bolo preukázané aj v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I. pod sp.zn. 12Cpr/1/2016, potvrdeným Krajským súdom Bratislava rozsudkom sp.zn. 15CoPr/4/2021-1024 zo dňa 25.05.2022 (týmto súdnymi rozhodnutiami jej bol priznaný obdobný nárok voči žalovanému za obdobie od októbra 2012 do novembra 2018). Žalovaným bola zaradená do nižšej platovej triedy napriek skutočnosti, že vykonávala činnosti patriace do vyššej - tretej platovej triedy. Žalobou sa domáhala nároku na doplatenie rozdielu platu za obdobie mesiacov júl 2019 až november 2019 a úrokov z omeškania.

3. Žalovaný namietal, že súd nemá právomoc rozhodovať a priznať žalobkyni nárok na platový rozdiel vyplývajúci zo štátnozamestnaneckého pomeru. Žalobkyni bol vyplácaný funkčný plat v súlade s opisom jej štátnozamestnaneckého miesta, ako aj v súlade s jej zaradením do príslušnej platovej triedy. Namietal, že žalobkyňa vykonávala samostatnú odbornú činnosť, pretože v rozhodnom období nebola tvorcom dokumentov potrebných pre ďalšie rozhodovanie, pracovala už s vyhotovenými dokumentami, ktoré len kontrolovala (netvorila ich). Nevykonávala samostatnú odbornú činnosť. Pre prípad úspechu žalobkyne v spore namietal, že je možné priznať len tzv. netto plat (čistý plat), bez úrokov z omeškania. Vzniesol námietku premlčania. Prípadný nárok žalobkyne na doplatenie platu vyčíslil na čiastku 579,98 Eur.

4. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania zistil skutkový stav, ktorý posúdil podľa čl. 2 ods. 2, 3, § 3, § 4, § 23 písm. f/ CSP, § 101 zákona č. 40/1964 Zb., Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), čl. I § 1 zákona č. 62/2020 Z.z., § 8 zákona č. 9/2021 Z.z., § 122 ods. 2, § 517 ods. 2 OZ, § 3 ods. 1 Nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z. z., § 53 ods. 1 prvá veta, § 15 ods. 3, § 175 ods. 1, 2, 3, § 176 a prílohy č. 2 zákona č. 55/2017 Z. z., o štátnej službe (ďalej len „ZoŠS“), § 2 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce (ďalej len „ZP“), § 129 ods. 1, § 130 ods. 2 prvá veta zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce (ďalej len „ZP“), § 150 ods. 1, § 151 ods. 1, 2 CSP.

5. Podľa § 53 ods. 1 prvá veta zákona č. 55/2017 Z. z., štátnemu zamestnancovi patrí funkcia v 1. platovej triede až 9. platovej triede podľa najnáročnejšej činnosti, ktorú vykonáva podľa služobnej zmluvy alebo podľa opisu štátnozamestnaneckého miesta, ak ide o štátneho zamestnanca podľa § 7 ods. 2 alebo ods. 7, ktorému nepatrí funkčný plat podľa § 126 ods. 4 alebo podľa osobitného predpisu.

6. Za sporné medzi stranami okresný súd považoval najmä, či pracovná náplň, ktorú žalobkyňa vykonávala v rozhodnom období júl 2019 až november 2019 je činnosťou so zaradením do 2. platovej triedy alebo 3. platovej triedy, či súd má právomoc vo veci o nároku žalobkyne rozhodnúť, či nárok žalobkyne možno právne kvalifikovať ako nárok na náhradu škody, či uplatnený nárok je premlčaný (hoci i v časti), či v prípade úspechu vo veci má žalobkyňa nárok na vyplatenie rozdielu medzi 2. platovou triedou a 3. platovou triedou vo výške hrubého (brutto) príjmu alebo vo výške čistého (netto) príjmu a nárok na úroky z omeškania.

7. Okresný súd vo veci posudzoval námietku absencie rozhodovacej právomoci súdu v prejednávanej spore vznesenú žalovaným. Žalobkyňa sa v konaní domáhala zaplatenia sumy, ktorá predstavuje rozdiel medzi platovou triedou, do ktorej žalobkyňa bola v rozhodnom období zaradená, a do ktorej by podľa názoru žalobkyne mala byť zaradená s poukazom na reálne ňou vykonávané činnosti v rámci štátnozamestnaneckého pomeru. V tejto súvislosti okresný súd poukázal na § 176 ZoŠS, v zmysle ktorého spor medzi štátnym zamestnancom a služobným úradom týkajúci sa štátnozamestnaneckého vzťahu prejednáva a rozhoduje súd podľa Civilného sporového poriadku. Na základe uvedeného okresný

súd námietku žalovaného o nedostatku právomoci súdu rozhodovať v danom spore považoval za nedôvodnú. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutia, Najvyššieho súdu SR sp.zn. 9Cdo/72/2020 zo dňa 01.07.2020.

8. Okresný súd posudzoval otázky zaradenia žalobkyne do príslušnej platovej triedy v zmysle ňou vykonávanej najnáročnejšej činnosti. Zo žalobkyňou predloženého opisu štátnozamestnaneckého miesta posledného zo dňa 01.06.2017, ktoré sa týkalo rozhodného obdobia vyplýva, že žalobkyňa bola u zamestnávateľa zaradená do funkcie „hlavný referent“, s platovou triedou 2. V skutočnosti reálne žalobkyňa, tak ako uvádzala v predchádzajúcom súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I. pod sp.zn. 12Cpr/1/2016, ktoré tvrdenia žalobkyne v tomto konaní boli podporené výpoveďami svedkov D. E. F. a G. C. C. H., vykonávala samostatnú odbornú činnosť, ktorá spočívala v tom, že po pridelení verejnej alebo inej listiny na zápis do katastra nehnuteľností žalobkyňa samostatne kontrolovala list vlastníctva, či na ňom nie je vyznačená plomba, skontrolovala, či netreba vyčekať na iné prebiehajúce konanie. Listinu následne posúdila z hľadiska chýb v písaní, z hľadiska toho, či listina vychádza z údajov platných ku dňu jej vydania. Pri kontrole listín postupovala podľa ustanovenia § 42 katastrálneho zákona, podľa smernice na vedenie katastra, ako aj podľa ďalších hmotnoprávných predpisov. V prípade splnenia všetkých predpokladov povolila v programe v počítači zápis do katastra nehnuteľností, v opačnom prípade napísala úradný list - výzvu na doplnenie náležitostí listiny alebo výzvu na odstránenie nedostatkov. Už v konaní pod sp.zn. 12Cpr/1/2016 prvoinštančný súd, ako aj druhoinsťančný súd túto činnosť žalobkyne vyhodnotili ako samostatnú odbornú činnosť, ktorej zaradenie zodpovedá do 3. platovej triedy. Súdny uzatvorili, že táto na základe vlastného odborného posúdenia a myšlienkových postupov o vyznačení poznámky bez akejkoľvek súčinnosti s právnikom alebo iným zamestnancom zaradeným vo vyššej platovej triede, samostatne zapisovala práva k nehnuteľnostiam vykonaním záznamu, taktiež bez odporúčania a rozhodnutia právника samostatne posudzovala spôsobilosť predložených listín na vykonanie záznamu a skutkový stav veci potom subsumovala pod právny režim niektorého z právnych predpisov. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobkyňa nevydávala žiadne rozhodnutia, teda nerozhodovala ani o vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, ale vykonávala zápis práv k nehnuteľnostiam, vyznačovala poznámky v katastri nehnuteľností, posudzovala spôsobilosť verejných a iných listín na zápis do katastra nehnuteľností, vyzývala na odstránenie nedostatkov pri prešetrovaní spôsobilosti listín na zápis, pričom predmetné výzvy podpisoval vedúci oddelenia zápisov práv k nehnuteľnostiam. Tieto žalobkyňou tvrdené skutočnosti vo svojej výpovedi potvrdila aj svedkyňa D. E. F., ktorá v rokoch 2004 až 2006 vykonávala funkciu vedúcej oddelenia zápisov práv k nehnuteľnostiam Správy katastra Brezno. Vo svojej výpovedi okrem iných skutočností uviedla, že zapisovateľ po pridelení veci na konanie samostatne posúdi právny akt, predovšetkým vo vzťahu k § 42 ods. 1 a 2 katastrálneho zákona, vo vzťahu k platným údajom katastra nehnuteľností a následne aj vo vzťahu k právnemu predpisu, v zmysle ktorého boli verejné listiny vydané. Úlohou zapisovateľa je následná analýza podmienok na zapísanie verejnej a inej právnej listiny do katastra nehnuteľností, posúdenie, či týmto zápisom vzniknutého, zaniknutého alebo zmeneného práva k nehnuteľnostiam zo zákona nedôjde k porušeniu iných súvisiacich predpisov a k porušeniu práv iných účastníkov právnych vzťahov. Svedkyňa podrobne popísala prácu zapisovateľov, ktorá je z hľadiska odbornosti a samostatnosti aj v súčasnosti nezmenená. Uvedené potvrdil aj z svedok G. C. C. H., ako bývalý vedúci oddelenia zápisov práv k nehnuteľnostiam na Okresnom úrade Brezno, katastrálny odbor. Zhodne tvrdil, že zapisovatelia neposudzovali spôsobilosť listín len podľa katastrálneho zákona, ale aj podľa iných právnych predpisov a toto posudzovanie vykonávali samostatne, jeho oslovovali len v prípadoch nejasností. Uvedený svedok mal vedomosť o tom, že na iných okresných úradoch boli zapisovatelia zaradení do vyššej platovej triedy.

9. Okresný súd mal za to, že žalovaný nepreukázal svoje tvrdenie o tom, že žalobkyňa nie je vo svojej odbornej činnosti samostatná. Z uvedených dôvodov sa okresný súd stotožnil s tvrdeniami žalobkyne ohľadom samostatnosti vykonávanej odbornej činnosti, keď žalobkyňa podrobne popísala svoj postup pri jednotlivých činnostiach, bez odporúčaní, pokynov a usmerňovaní právnikov, či spolupráci s inými organizačnými útvarmi. Pokiaľ aj určitý orgán reagoval na výzvu spísanú žalobkyňou, nemožno uvedené posudzovať ako „spolupráca“ v takom zmysle, ako to žalovaný tvrdil, t.j. že by žalobkyňa nekonala samostatne, keďže okresný súd mal za preukázané, že žalobkyňa svoju činnosť vykonávala samostatne, bez súčinnosti iných osôb alebo orgánov.

10. Z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Sp.zn. 6Cdo 288/2012, zo dňa 23.4.2014 a sp. zn. 3 Cdo 80/2018, zo dňa 10.10.2019, vyplýva jednoznačný záver, že pre zaradenie zamestnanca

do platovej triedy je rozhodujúce, akú činnosť zamestnanec skutočne vykonával a nie akú činnosť mal zamestnanec podľa opisu činnosti vykonávať. Rozhodujúca je najnáročnejšia pracovná činnosť, ktorú zamestnanec skutočne vykonáva. Činnosti vykonávané žalobkyňou je potrebné považovať za samostatné odborné činnosti vo vymedzenom úseku z dôvodu, že žalobkyňa od pridelenia spisu až do spracovania výstupu pracuje samostatne, na základe vlastných úvah a odborných vedomostí získaných aj odborným vzdelávaním pre výkon samostatnej odbornej činnosti vykonáva jej zverené činnosti. Za spoluprácu pri výkone zverenej agendy nie je možné považovať odpoveď fyzických či právnických osôb alebo orgánov štátnej či verejnej správy na výzvy žalobkyne na odstránenie väd podaní. O nesamostatnom konaní žalobkyne nesvedčí jej povinnosť každý mesiac odovzdávať vedúcej právneho odboru výkaz o svojej činnosti, na základe ktorého sa spracúva mesačná, štvrťročná a ročná štatistika. Výkon kontrolnej činnosti nevytvára samostatnú odbornú činnosť.

11. Okresný súd dospel k záveru, že v rozhodnom období žalobkyňa vykonávala samostatnú odbornú činnosť a mal jej tak byť vyplácaný plat podľa 3. platovej triedy.

12. Okresný súd poukázal tiež na záver rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 25.09.2019, sp.zn. 15Co/4/2019 (ktorý bol vydaný v obdobnej veci, len sa týkal iného žalobcu), že „Pojem samostatná odborná činnosť a odborná činnosť je vágny vytvárajúci priestor pre špekulácie.“

13. Na podporu uvedeného záveru okresný súd poukázal tiež na to, že hoci od 01.12.2019 žalobkyňa bola preradená do vyššej t.j. 3. platovej triedy, pričom jej faktická pracovná činnosť zostala nezmenená, sú tým len potvrdené závery súdu o tom, že za žalované obdobie žalobkyňa má byť podľa 3. platovej triedy. Sám žalovaný uviedol, že preradenie žalobkyne do vyššej platovej triedy od 01.12.2019 bolo výsledkom presystematizovania štátnozamestnaneckých funkcií (okrem iného) cieľom ktorého bolo zaradenie zamestnancov do platových tried podľa skutočne vykonávaných najnáročnejších činností na daných pozíciách. Tým žalovaný fakticky potvrdil, že žalobkyňa mala byť podľa výkonu odbornej činnosti správne zaradená do 3. platovej triedy, nakoľko vykonávala samostatnú odbornú činnosť.

14. Žalobkyňa v konaní uplatnila nárok na doplatenie platu za skutočne vykonávanú činnosť za obdobie júl 2019 až november 2019 po 122,50 Eur mesačne brutto, spolu vyčíslila nárok na sumu 612,- Eur brutto.

15. Žalovaný rozporoval nielen základ nároku, ale aj výšku nároku, v súvislosti s tým vyčíslil brutto prípadný nárok žalobkyne na sumu 579,98 Eur. Žalobkyňa nenamietala vyčíslenie nároku žalovaným na čiastku 579,98 Eur.

16. Okresný súd posúdil nárok žalobkyne do základu nároku za dôvodný, pokiaľ ide o výšku tohto nároku vychádzal z vyčíslenia žalovaného, ktorý žalobkyňa nerozporovala, pričom na základe uvedeného potom prisúdil žalobkyne nárok v čiastke 579,98 Eur ako doplatok na plate z dôvodu, že žalobkyňa bola zaradená do 2. platovej triedy, mala byť zaradená do 3. platovej triedy, nárok žalobkyne v časti o zaplatenie 32,02 Eur z titulu doplatenia platu brutto okresný súd zamietol.

17. Pokiaľ žalovaný namietal, že žalobkyňa nemá nárok na zaplatenie platu brutto, ale netto, a tiež pokiaľ namietal, že žalobkyňa nemá nárok na zaplatenie úrokov z omeškania, súd prvej inštancie uviedol, že podľa § 171 zákona č. 55/2017 Z.z. sa na štátnozamestnanecké vzťahy primerane použijú aj ustanovenia Zákonníka práce o splatnosti a o výplate mzdy (§ 129, § 130 ods. 2), podľa ktorého sa mzda vypláca vo výplatných termínoch dohodnutých v pracovnej zmluve alebo v kolektívnej zmluve, v tomto prípade 10. nasledujúceho mesiaca. Preto odo dňa nasledujúceho po márnom uplynutí lehoty na výplatu platu štátneho zamestnanca v správnej výške sa žalovaný dostal do omeškania so splnením peňažného dlhu podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (zákon č. 55/2017 Z.z. osobitné ustanovenia o omeškaní a o úrokoch z omeškania neobsahuje) a vzniká mu povinnosť zaplatiť žalobkyne aj úroky z omeškania vo výške určenej Nariadením vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Plat je povinný žalovaný doplatiť v brutto vyjadrení, keď podľa § 160 zákona č. 55/2017 Z.z., ak osobitné predpisy, ktoré sa vzťahujú na služobné úrady alebo na štátnych zamestnancov, na ktorých sa vzťahuje tento zákon obsahujú ustanovenia o mzde, rozumie sa ňou plat podľa tohto zákona. Ak osobitné predpisy, ktoré sa vzťahujú na služobné úrady alebo na štátnych zamestnancov, na ktorých sa vzťahuje tento zákon, obsahujú ustanovenia o priemernom zárobku, prímernej mzde alebo náhrade mzdy, rozumie sa tým funkčný plat priznaný štátnemu zamestnancovi

v čase, keď vznikol dôvod na jeho použitie. Plat a funkčný plat sú neočistené peňažné plnenia od zákonných zrážok. Preto žalobkyni patrí nárok na doplatenie platu hrubého neočisteného od zrážok na poisťné, na nemocenské poistenie, dôchodkové poistenie, poistenie v nezamestnanosti, zdravotné poistenie a preddavok na daň z príjmov zo závislej činnosti, pričom žiaden všeobecne záväzne právny predpis neurčuje, že pre účely výpočtu doplatku platu štátneho zamestnanca sa má použiť čistý funkčný plat.

18. Okresný súd dospel k záveru, že nárok žalobkyne nie je premlčaný. V danom prípade aplikovať všeobecnú trojročnú premlčaciu dobu vyplývajúcu z § 101 Občianskeho zákonníka, za použitia § 175 zákona č. 55/2017 Z.z., ktorý v ods. 3 odkazuje pokiaľ ide o premlčanie na príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka. Všeobecná trojročná premlčacia doba na včasné uplatnenie tohto nároku by bola daná od 10.08.2019 do 10.08.2022. Žaloba bola podaná na súde dňa 11.08.2022. Napriek uvedenému nebolo dôvodné sa stotožniť s námietkou premlčania vznesenou žalovaným ohľadne tohto nároku, keď pri plynutí premlčacej trojročnej všeobecnej doby bolo nutne vychádzať aj z § 1 písm. a/ čl. I zákona č. 62/2020 Z.z. a z § 8 písm. a/ zákona č. 9/2021 Z.z., pretože posudzovaný nárok spadá do predmetného tzv. „covidového obdobia“. V zmysle týchto ustanovení premlčacia trojročná doba neplynula spolu počas 76 dní, preto ani nárok žalobkyne na doplatenie platu za mesiac júl 2019 nie je premlčaný.

19. O nároku strán sporu na náhradu trov konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP, t.j. podľa pomeru úspechu a neúspechu strán sporu v konaní.

20. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v súlade s § 355 ods. 1 CSP, v lehote v súlade s § 362 CSP podal do výrokov I. a IV. odvolanie žalovaný, navrhol žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Odvolateľ uviedol, že odvolanie podáva podľa § 365 ods. 1 písm. a), f) a h) CSP.

Odvolateľ namietal právomoc súdu na rozhodnutie o veci. Uviedol, že nie je daná právomoc súdu rozhodovať vo veciach, týkajúcich sa zaradenia štátnych zamestnancov do funkcií podľa ustanovení zákona o štátnej službe, pretože táto kompetencia patrí výlučne služobnému úradu, a to vzhľadom na posúdenie najnáročnejších činností vykonávaných štátnym zamestnancom v služobnom úrade.

Namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nestotožňuje sa s názorom súdu, keď v ods. 66 odôvodnenia rozhodnutia uviedol, že „nakolko žalovaný v spore neuviedol žiadne nové skutočnosti, na základe ktorých by sa mal súd odchyliť od skutkových a právnych záverov vyplývajúcich z konania 12Cpr/1/2016, ktoré je právoplatne skončené, mal za to, že činnosť ktorú vykonávala žalobkyňa v posudzovanom období možno charakterizovať a vyhodnotiť podľa reálne vykonávanej činnosti ako samostatnú odbornú činnosť, ktorá zodpovedá zaradeniu žalobkyne do 3. platovej triedy v rozhodnom období...“.

Nesúhlasil tiež so záverom súdu, že žalovaný nerozporoval, že hoci od 01. 12. 2019 žalobkyňa bola preradená do vyššej, t. j. 3. platovej triedy, jej faktická pracovná činnosť zostala nezmenená. Uviedol, že presystemizovanie štátnozamestnaneckých funkcií je účinné od 01. 12. 2019, z časovej chronológie vyplýva, že personálne úkony žalovaného voči žalobkyni nemohli byť ovplyvnené rozhodnutím súdov, celoplošné presystemizovanie miezd do príslušných platových tried nebolo v príčinnej súvislosti s tým, že konkrétny zamestnanec podal v danej veci žalobu.

Odvolateľ uviedol, že to čo vykonávala žalobkyňa je odborná činnosť, ktorá si vyžaduje žalobkyňou popísané odborné znalosti, aby mohla vykonávať zápis či už formou poznámky alebo záznamu do katastra nehnuteľností. Odborná činnosť, ktorú žalobkyňa vykonávala si vyžaduje spoluprácu s inými organizačnými útvarmi aj mimo služobného úradu. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 21 ods. 2, § 36 ods. 1, § 42 ods. 5, § 46 zákona č. 162/1995 Z. z., § 2c zákona č. 369/1990 Zb., § 82 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb., § 28 vyhlášky Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky č. 461/2009 Z. z., § 31 ods. 1, 2 vyhlášky č. 461/2009 Z. z., ktoré preukazujú spoluprácu žalobkyne s inými organizačnými útvarmi. Žalobkyňa nerieši vzniknutý problém tak, že sama je tvorcom dokumentov potrebných pre ďalšie rozhodovanie, ale pracuje s už vyhotovenými dokumentmi a verejnými listinami, pričom s nimi pracuje v intenciách katastrálneho zákona od ktorého sa nemôže odchyliť. Nevykonáva prácu samostatne, ale je neustále kontrolovaná. Je povinná každý mesiac odovzdávať výkaz vedúcej právneho odboru, ktorá skontroluje jej výstupy a činnosť a následne spracuje mesačnú, štvrťročnú a ročnú štatistiku. Činnosť zapisovateľiek - žalobkyne je sústavne a pravidelne kontrolovaná aj vnútornou kontrolou, ktorú vykonáva vedúca oddelenia v zmysle ust. § 9 ods. 3 zákona č. 10/1996 Z. z.

Odvolateľ zdôraznil, že žalobkyňa vykonáva činnosť v súlade s katastrálnym zákonom ako aj so smernicou č. 14/2008 Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Posudzovala predloženú verejnú listinu

na zápis. Ak verejné listiny obsahujú chyby v písaní alebo počítaní, alebo iné zrejme nesprávnosti, alebo neobsahujú náležitosti podľa § 42 ods. 1, 2 a 3 katastrálneho zákona, listinu žalobkyňa vracia sprievodným listom vyhotoviteľovi alebo tomu, kto podal návrh na záznam. Jedná sa teda o kontrolu vyhotovených dokumentov, nie o ich tvorbu.

To, že žalobkyňa nevykonáva samostatnú odbornú činnosť, ale len odbornú činnosť, preukazoval žalovaný aj rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5S/322/2015, v ktorom súd konštatoval, že: zápis okresného úradu do katastra nehnuteľností záznamom, nie je rozhodnutím podliehajúcim súdnemu prieskumu, nemá povahu rozhodnutia. Katastrálny úrad posudzuje iba formálne náležitosti predloženej listiny. Záznam je úkon katastrálneho úradu plniaci iba evidenčné funkcie, ktoré nemajú vplyv na vznik, zmenu ani na zánik práv k nehnuteľnostiam. Nevydáva sa osobitné rozhodnutie. Na vykonanie záznamu sa nevzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní.

Žalovaný chápe charakter samostatnej odbornej činnosti ako činnosť, kde štátny zamestnanec samostatne a ucelene vypracúva agendu a zodpovedá za jej obsahovú stránku, ktorú pripravuje v rámci svojej odbornej činnosti. Žalobkyňa vykonáva odbornú činnosť vyžadujúcu spoluprácu s inými organizačnými útvarmi aj mimo služobného úradu. Súd neprihliadol na protiargumenty žalovaného.

Z uvedeného vyplýva, že súd sa nedostatočne vysporiadal s dôkazmi, ktoré navrhol žalovaný. Na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne vec právne posúdil.

Odvolaťel v odvolaní uviedol, že zotráva na vznesenej námietke premlčania.

V odvolaní tiež namietal, že súd nesprávne právne posúdil vec ak priznal žalobkyni aj zákonné úroky z omeškania. Poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 11Cpr/7/2013, podľa ktorého náhrada funkčného platu v súvislosti s neplatným skončením štátnozamestnaneckého pomeru sa platí ako celok po rozhodnutí o neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, nie osobitne za jednotlivé mesiace do prijatia rozhodnutia o neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru (NS SR sp. zn. 7Cdo 160/2011). Nemohlo dôjsť k omeškaniu skôr ako bude žalovaný na predmetnú povinnosť zaviazaný právoplatným rozhodnutím súdu. Tiež namietal priznanie úrokov z omeškania zo sumy hrubej mzdy, z dôvodu, že mzda podlieha následnej odvodovej povinnosti. Zamestnancovi je do dispozície odovzdaná len mzda „očistená“ od povinných platieb, t. j. mzda netto.

21. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhla rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdiť, vzhľadom na jeho nedôvodnosť. Uviedla, že súd prvej inštancie sa s námietkou nedostatku právomoci súdu dostatočne vysporiadal v bode 64. odôvodnenia.

Pokiaľ ide o námietku nesprávneho právneho posúdenia veci, odvolaťel poukázal na body 61. a 66. odôvodnenia, avšak neuviedol žiadne skutočnosti, na základe ktorých by preukázal, že v tomto smere mal súd vec nesprávne právne posúdiť. Okresný súd prijal záver o tom, že žalobkyňa vykonávala samostatnú odbornú činnosť na základe vykonaného dokazovania a právny záver odôvodnil v bodoch 65. až 68. rozsudku. Jediným rozdielom medzi činnosťami vykonávanými v druhej platovej triede a tretej platovej triede je pojem „samostatnosť“. Od decembra 2019 boli uskutočnené zmeny, na základe ktorých žalobkyňa od 01. 12. 2019 ako aj jej kolegyne zapisovateľky s totožnou činnosťou, boli preradené z druhej platovej triedy do tretej platovej triedy, kde najnáročnejšou činnosťou je: „Samostatné ucelené odborné činnosti vo vymedzenom úseku“. Ak by teda žalobkyňa a jej kolegyne vykonávali len „odborné činnosti“ a nie „samostatné odborné činnosti“, pre ktoré má byť podľa názoru žalovaného charakteristické vydávanie konštitutívnych rozhodnutí v katastrálnom konaní, potom by neexistoval žiaden dôvod na to, aby v rámci prijatej optimalizácie štátnej správy, pri rovnakých činnostiach ako žalobkyňa a jej kolegyne doteraz vykonávali, boli bez ďalšieho preradené do tretej platovej triedy s najnáročnejšou činnosťou: „samostatná odborná činnosť.“ Zdôraznila, že pracovná náplň žalobkyne sa žiadnym spôsobom nezmenila. Bližšie sa týmto zaoberal aj súd prvej inštancie v bode 66. a 67. rozsudku. Žalovaný v odvolaní uviedol, že rozporuje skutkový stav tak ako ho ustálil súd prvej inštancie, avšak bližšie neuviedol, v čom konkrétne má byť tento skutkový stav nesprávne zistený. Žalobkyňa uviedla, že pri posudzovaní spôsobilosti listín postupuje samostatne, nie je viazaná žiadnymi priamymi pokynmi a pokiaľ vyhotoví oznámenie o prerušení konania či inú listinu, sama zodpovedá za túto svoju činnosť, pričom ak pri následnej kontrole vedúca katastra zistí určité pochybenie, žalobkyňa vyhotovený dokument opätovne samostatne opraví. Kontrola, ktorú opisuje žalovaný je až následná s odstupom času, a teda nie priama a bezprostredná. Rovnako spolupráca s inými organizačnými útvarmi, na ktorú žalovaný poukazuje, nie je nevyhnutná pre samostatné posúdenie spôsobilosti listín na zápis, kedy táto spolupráca spočíva výlučne v tom, že ak listina predložená obcou, alebo iným orgánom, nie je spôsobilá na zápis, žalobkyňa takúto listinu vráti spolu s oznámením, aké chyby je potrebné opraviť a prečo listina nie je spôsobilá zápisu. Uvedené však neznamená spoluprácu, ktorá by zasahovala do samostatnosti

konania žalobkyne pri posudzovaní spôsobilosti listín. Ak by sa mala pripustiť argumentácia žalovaného ohľadne spolupráce, potom by ani vkladár nekonal samostatne, nakoľko na to, aby mohol vklad vykonať si vyžaduje spoluprácu s inými osobami, ktoré mu listiny na zápis predložia. Okresný súd správne poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/4/2019, vo vzťahu k pojmu samostatná odborná činnosť a odborná činnosť. V bode 55 predmetného rozhodnutia navyše odvolací súd ustálil, že pojem samostatná odborná činnosť a odborná činnosť je vágny vytvárajúci priestor pre špekulácie. Žalovanému nič nebráni v tom, aby jednotlivé činnosti definoval tak, aby boli určité a zrozumiteľné, čo rozhodne v tomto prípade splnené nie je, čo spôsobuje, že umožňuje v dôsledku svojvôle na strane zamestnávateľa to, že by mohlo dochádzať k preraďovaniu zamestnancov alebo preformulovaniu pracovných činností zamestnancov tak, aby spadali do nižšej platovej triedy, hoci by vykonávali činnosti totožné pre vyššiu platovú triedu, a to len s jediným účelom, vyhnúť sa zákonnej povinnosti vyplácať vyšší plat zamestnancovi.

Pokiaľ odvolateľ namietal nesprávne právne posúdenie ohľadne úrokov z omeškania, a priznania brutto platu, táto námietka je tiež nedôvodná, v tejto súvislosti poukázala na záver rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/333/2018, uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 460/2017, II. ÚS 494/2013.

22. Odvolateľ vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu k jeho odvolaniu zotrval na podanom odvolaní.

23. Žalobkyňa vo vyjadrení k vyjadreniu odvolateľka zotrvala na tom, že vykonáva samostatnú odbornú činnosť.

24. Žiadne iné vyjadrenia v odvolacom konaní podané neboli.

25. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec podľa § 379, 380 ods. 1, 2 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 (a contrario) CSP rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil v napadnutých výrokoch I. a IV. ako vecne správny.

26. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

27. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu, v napadnutých výrokoch I. a IV., je vecne správny, odvolací súd sa s ním v celom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach naň odkazuje. Z rozsudku je zrejmé, čoho sa žalobkyňa domáhala, čo tvrdila aj aké dôkazy označila a aké prostriedky procesného útoku použila. Odôvodnenie rozsudku obsahuje vyjadrenie žalovaného ako aj prostriedky procesnej obrany žalovaného. Okresný súd vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, uviedol, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré dôkazy vykonal, ako ich hodnotil podrobne poukázal a citoval skoršie rozhodnutia súdov v skutkovo a právne totožných veciach, od ktorých sa neodklonil a ktoré sa tiež vysporiadali s námietkami žalovaného uvedenými aj v predmetnom odvolaní. Na zistený skutkový stav aplikoval správne právne normy. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť.

28. Odvolací súd vzhľadom na argumentáciu žalovaného predovšetkým zdôrazňuje, že okresný súd, vychádzajúc z právnych záverov súdov, v skutkovo a právne totožných veciach, pričom nevidel žiaden dôvod na odklon od uvedených rozhodnutí. Predchádzajúce konania sa dotýkali aj samotnej žalobkyne a tých istých nárokov voči žalovanému, avšak za iné žalované obdobie, a to obdobie od októbra 2012 až december 2018, o ktorom nároku bolo právoplatne rozhodnuté OS Bratislava I sp. zn. 12Cpr/1/2016-973 zo dňa 04.12.2020 v spojení s rozhodnutím KS BA 15CoPr/4/2021 - 1024 zo dňa 25.05.2022. V uvedených konaniach boli vykonané dôkazy, na podklade ktorých okresný súd dospel k rovnakým skutkovým a právnym záverom a od uvedených právnych záverov sa neodklonil.

29. Žalobkyňa sa v prejednávanej spore domáhala od žalovaného peňažného plnenia z titulu doplatenia rozdielu medzi platovou triedou, v ktorej žalobkyňa podľa jej tvrdení bola nesprávne zaradená a medzi platovou triedou, v ktorej žalobkyňa podľa najnáročnejšej činnosti, ktorú vykonávala, mala byť

zaradená a v dôsledku čoho jej bol vyplácaný nižší funkčný plat, keď mala za to, že v rozhodnom období júl 2019 až november 2019 jej mal byť vyplácaný vzhľadom na najnáročnejší stupeň činnosti, ktorú v danom období vykonávala funkčný plat pre 3. platovú triedu, v skutočnosti jej bol vyplácaný pre 2. platovú triedu.

30. Pokiaľ sa týka námietky odvolateľa o nedostatku právomoci súdu na rozhodnutie o veci vznesenej žalovaným, odvolací súd v plnom rozsahu odkazuje na správnosť argumentácie súdom prvej inštancie v bode 64. odôvodnenia rozhodnutia. Námietku odvolací súd nepovažuje za dôvodnú. Námietka odvolateľa spočíva v tom, že o zaradení zamestnanca do funkcie štátnej služby rozhoduje príslušný služobný úrad a že žiaden všeobecne záväzný právny predpis nepriznáva súdu právomoc rozhodovať o tom, akým spôsobom má ktorýkoľvek služobný úrad postupovať pri zaradení zamestnanca. Okresný súd však nerozhodoval o povinnosti zamestnávateľa zaradiť žalobkyňu do určitej platovej triedy a takto neznal ani petít žaloby, teda, že by sa žalobkyňa domáhala zariadenia do určitej konkrétnej platovej triedy. Súd nespochybňuje, že o zaradení zamestnanca do platovej triedy rozhoduje zamestnávateľ, teda súd nemôže určovacou žalobou rozhodovať o týchto skutočnostiach, pretože to patrí do pôsobnosti zamestnávateľa. Súd môže ako predbežnú otázku riešiť to, či je zamestnanec správne zaradený do určitej platovej triedy, platového stupňa alebo nie, z čoho sa potom odvodzuje určenie výšky platu zamestnanca zamestnávateľom, tarifného platu zamestnanca, pretože predpoklady pre posúdenie týchto skutočností sú objektívne stanovené v príslušných právnych predpisoch. Otázku právomoci riešil i Najvyšší súd SR vo svojom uznesení sp.zn. 9Cdo/72/2020 zo dňa 01.07.2020, kde najvyšší súd vo vzťahu k otázke právomoci súdu rozhodovať o nároku na doplatenie platu (na zaplatenie platového rozdielu) vyplývajúceho zo štátnozamestnaneckého pomeru okrem iného uviedol, že: „platové náležitosti (plat) štátneho zamestnanca patria medzi nároky vyplývajúce zo štátnozamestnaneckého vzťahu (porovnaj § 81 až 114 zákona č. 400/2009 Z.z.). V zmysle § 125 zákona č. 400/2009 Z.z., spory medzi štátnym zamestnancom a služobným úradom o nároky zo štátnozamestnaneckých vzťahov prejednávajú a rozhodujú súdy. Pokiaľ v tomto smere súdy konali a rozhodli o uplatnenom nároku, konali v rámci právomoci, ktorá im bola zverená zákonom“. Nič na tomto závere v prejednanom spore nemení, že na daný spor sa aplikuje právna úprava zákona č. 55/2017 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov („ZoŠS“), účinná od 01.06.2017, ktorá právna úprava nahradila dovtedy platnú právnu úpravu zákonom č. 400/2009 Z.z., keď aj z ustanovenia teraz platného ZoŠS, konkrétne z § 176 vyplýva, že spor medzi štátnym zamestnancom a služobným úradom týkajúci sa štátnozamestnaneckého vzťahu prejednáva a rozhoduje súd podľa Civilného sporového poriadku.

31. Odvolací súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 18. októbra 2011, sp. zn. III. ÚS 452/2011 - 10, ktorým odmietol sťažnosť zamestnávateľa vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Rožňava zo dňa 6. decembra 2010, sp. zn. 5 C/45/2009 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27. apríla 2011, sp. zn. 5 Co/55/2011. V konaní sa navrhovateľka domáhala zaplatenia sumy 793,33 EUR s príslušenstvom z dôvodu, že ide o nárok, ktorý uplatňuje na tom základe, že sťažovateľka (zamestnávateľ) ju zle zaradila do 8. platovej triedy, pričom mala byť zaradená do 9. platovej triedy, z čoho vyplýva uplatnený nárok ako rozdiel oproti mzde, ktorá jej mala byť priznaná. Okresný súd nároku vyhovel, pričom posudzoval najnáročnejšiu prácu navrhovateľky a dospel k záveru, že v danom prípade splnila podmienky pracovnej činnosti pre zaradenie do 9. platovej triedy podľa katalógu pedagogických zamestnancov. Na odvolanie krajský súd rozsudok potvrdil. Ústavný súd okrem iného poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva tiež ústavného súdu, pričom konštatoval ústavnú konformnosť odôvodnenia tohto rozhodnutia, pričom boli preukázané všetky rozhodujúce skutočnosti. Z tohto rozhodnutia nevyplýva, že by ústavný súd zistil podstatnú vadu nedostatku právomoci súdu rozhodovať o tomto nároku, pričom závery všeobecných súdov akceptoval.

32. Podľa § 176 zákona č. 55/2017 Z. z. zákon o štátnej službe „Spor medzi štátnym zamestnancom a služobným úradom týkajúci sa štátnozamestnaneckého vzťahu prejednáva a rozhoduje súd podľa Civilného sporového poriadku.“ Na základe uvedeného odvolací súd preto vyslovuje záver, že námietka ohľadom nedostatku právomoci všeobecných súdov rozhodovať o danej veci nie je dôvodná.“

33. Odvolací súd sa nestotožňuje ani s námietkou žalovaného, že okresný súd vychádzal z nesprávneho skutkového stavu a z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď dospel k záveru, že

žalobkyňa vykonávala „samostatnú odbornú činnosť“. Odvolateľ namietal, že žalobkyňa vykonávala len odbornú činnosť, a teda bola správne zaradená v 2. platovej triede, v súvislosti s čím jej vyplatil mzdu v správnej výške.

34. Odvolací súd poukazuje na staršie rozhodnutia, ktoré sú v zásade aplikovateľné aj dnes, a to R 31/1965: Pre výšku odmeny za vykonanú prácu je rozhodujúce, aké práce pracovník v podniku v skutočnosti vykonával a do akej funkcie mal byť zaradený podľa opisu vykonávaných prác v rámci nomenklatúry funkcií platnej v žalovanom podniku. Nie je rozhodujúce, aká odmena bola medzi účastníkmi pracovného pomeru dohodnutá vopred. R 8/1967: Dojednanie o výške mzdy obsiahnuté v pracovnej zmluve, ktorá nie je v súlade s platnými mzdovými predpismi, nebráni úspešnému uplatneniu nároku na vyplatenie mzdy v rozsahu a za podmienok ustanovených mzdovými predpismi. Z hľadiska výšky nárokov na mzdu rozhodujúca je zásadne práca, ktorú pracovník fakticky vykonáva. Tie isté podmienky možno akceptovať aj pod pojem plat.

35. Námietka žalovaného, že žalobkyňa nevykonáva samostatnú odbornú činnosť, ale len odbornú činnosť, nie je dôvodná. V konaní bolo nepochybne preukázané, že žalobkyňa činnosť vykonávala samostatne, zápisy nevykonávala v súčinnosti s inými subjektami z hľadiska odborného posúdenia, pri zápisoch nebola limitovaná ani podmienená iným faktorom, ktorý by jej znemožňoval možnosť samostatného úsudku. Okresný súd správne vyvodil závery ohľadom tejto činnosti, pričom správny je aj jeho záver ohľadom skutočnosti, že ide o samostatnú odbornú činnosť. Žalovaný neunesol dôkazné bremeno, že činnosť žalobkyne by nebola samostatnou odbornou činnosťou, neposkytol žiaden dôkaz o bližšom popise tejto činnosti, ktorá by bezpochyby bližšie definovala túto činnosť tak, aby nemohlo dôjsť k jej zámene, čomu samozrejme zodpovedá aj primerané finančné ohodnotenie. Pojem samostatná odborná činnosť a odborná činnosť, ktoré sú podstatnou okolnosťou posúdenia danej veci zostali tak v teoretickej rovine, všeobecným pojmom, čo môže byť aj zneužívané v neprospech zamestnancov. Odvolací súd zdôrazňuje, že nič nebráni žalovanému bližšie definovať činnosti tak, aby boli určiteľné a zrozumiteľné.

36. Odvolací súd nezdieľa názor žalovaného, že pod výsledkom samostatnej odbornej činnosti je potrebné vidieť iba rozhodnutie v správnom konaní. To, že výsledkom samostatnej odbornej činnosti musí byť vydanie rozhodnutia v správnom konaní, z ničoho nevyplýva. Okresný súd dostatočne zrozumiteľne a podrobne v odôvodnení rozhodnutia uviedol, prečo posúdil vykonávanú prácu žalobkyňou ako „samostatnú odbornú činnosť“, pričom správne vychádzal aj z predchádzajúcich rozhodnutí v obdobných veciach vrátane právoplatného rozhodnutia OS Bratislava I sp. zn. 12Cpr/1/2016-973 zo dňa 04.12.2020 v spojení s rozhodnutím KS BA 15CoPr/4/2021 - 1024 zo dňa 25.05.2022, ktorým bolo rozhodnuté o tom totožnom predmete – nároku žalobcu, len za iné žalované obdobie, a to obdobie od októbra 2012 až december 2018. Žalovaný ani nebolo tvrdené, že by žalobkyňa v októbri 2012 až decembri 2018 vykonávala inú prácu ako tvrdila v tomto konaní. Žalobca v odvolaní namietal, že celoplošné presystemizovanie miezd do príslušných platových tried nebolo v príčinnej súvislosti s tým, že konkrétny zamestnanci podali v danej veci žaloby. Odvolací súd udáva, že uvedená námietka nie je dôvodná, súd prvej inštancie k uvedenému záveru nedospel. Súd prvej inštancie v bode 69. odôvodnenia uviedol, že žalovaný nerozporoval, že hoci od 01.12.2019 žalobkyňa bola preradená do vyššej t.j. 3. platovej triedy jej faktická pracovná činnosť zostala nezmenená, pričom sám žalovaný uviedol, že preradenie žalobkyne do vyššej platovej triedy od 01.12.2019 bolo výsledkom presystematizovania štátnozamestnaneckých funkcií (okrem iného) cieľom ktorého bolo zaradenie zamestnancov do platových tried podľa skutočne vykonávaných najnáročnejších činností na daných pozíciách. Tým sú len potvrdené závery okresného súdu o tom, že za žalované obdobie žalobkyne patrí plat podľa 3. platovej triedy, keďže v žalovanom období žalobkyňa vykonávala tú istú pracovnú činnosť, samostatnú odbornú činnosť vyžadovanú pre 3. platovú triedu.

37. Odvolateľ v odvolaní namietal, že to čo vykonávala žalobkyňa je odborná činnosť, ktorá si vyžaduje žalobkyňou popísané odborné znalosti, aby mohla vykonávať zápis či už formou poznámky alebo záznamu do katastra nehnuteľností, že odborná činnosť, ktorú žalobkyňa vykonávala si vyžaduje spoluprácu s inými organizačnými útvarmi aj mimo služobného úradu. V tejto súvislosti odvolateľ poukázal na ust. § 21 ods. 2, § 36 ods. 1, § 42 ods. 5, § 46 zákona č. 162/1995 Z. z., § 2c zákona č. 369/1990 Zb., § 82 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb., § 28 vyhlášky Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky č. 461/2009 Z. z., § 31 ods. 1, 2 vyhlášky č. 461/2009 Z. z., ktoré ako uviedol preukazujú spoluprácu žalobkyne s inými organizačnými útvarmi. Odvolací

súd udáva, že skutočnosť, že činnosť žalobkyne bola naviazaná aj na rozhodovanie iných orgánov (napr. kolaudačné rozhodnutia, rozhodnutia súdov, rozhodnutia o pridelení súp. č. atď.), neznamená, že činnosť žalobkyne nebola samostatnou odbornou činnosťou. Je predsa zrejmé, že činnosť žalovaného je naviazaná aj na rozhodovanie iných orgánov. Námieta odvolateľa, že žalobkyňa nerieši vzniknutý problém tak, že sama je tvorcom dokumentov potrebných pre ďalšie rozhodovanie, ale pracuje s už vyhotovenými dokumentmi a verejnými listinami, pričom s nimi pracuje v intenciách katastrálneho zákona od ktorého sa nemôže odchýliť, že len kontroluje vyhotovené dokumenty a netvorí ich; sama o sebe nespôsobuje vecnú nesprávnosť rozhodnutia. Odvolateľ ani nekonkretizoval, čo má na mysli pod pojmom „dokument potrebný pre ďalšie rozhodovanie“. Ani skutočnosť, že žalobkyňa je povinná každý mesiac odovzdávať výkaz vedúcej právneho odboru, ktorá skontroluje jej výstupy a činnosť a následne spracuje mesačnú, štvrtročnú a ročnú štatistiku a že činnosť zapisovateľiek - žalobkyne je sústavne a pravidelne kontrolovaná aj vnútornou kontrolou, ktorú vykonáva vedúca oddelenia v zmysle ust. § 9 ods. 3 zákona č. 10/1996 Z. z. nepreukazuje opak zistený súdom prvej inštancie. Výkazníctvo, štatistika, realizácia vnútornej kontroly nevylučuje, že pracovník vykonáva samostatnú odbornú činnosť. Pokiaľ odvolateľ poukázal v odvolaní na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5S/322/2015, v ktorom súd konštatoval, že: zápis okresného úradu do katastra nehnuteľností záznamom, nie je rozhodnutím podliehajúcim súdnemu prieskumu, nemá povahu rozhodnutia. Katastrálny úrad posudzuje iba formálne náležitosti predloženej listiny. Záznam je úkon katastrálneho úradu plnaci iba evidenčné funkcie, ktoré nemajú vplyv na vznik, zmenu ani na zánik práv k nehnuteľnostiam. Nevydáva sa osobitné rozhodnutie. Na vykonanie záznamu sa nevzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, v súvislosti s tým, že uvedené potvrdzuje, že žalobkyňa nevykonáva samostatnú odbornú činnosť, odvolací súd udáva, že uvedené rozhodnutie nerieši otázku spornú v tomto konaní, rieši len otázku, či uvedená činnosť podlieha súdnemu prieskumu.

38. Súd prvej inštancie vykonal všetky dôkazy navrhnuté stranami sporu, vypořiadal sa s tvrdeniami strán sporu, na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a správne vec právne posúdil, keď dospel k záveru, že žalobkyňa v rozhodnom období vykonávala samostatnú odbornú činnosť a teda jej vznikol nárok na doplatenie uplatneného peňažného plnenia, t.j. peňažného plnenia z titulu doplatenia rozdielu medzi platovou triedou, v ktorej žalobkyňa bola nesprávne zaradená a medzi platovou triedou, v ktorej žalobkyňa podľa najnáročnejšej činnosti, ktorú vykonávala, mala byť zaradená a v dôsledku čoho jej bol vyplácaný nižší funkčný plat v období júl 2019 až november 2019. Súd prvej inštancie dospel k správnomu záveru, že funkčný plat mal byť žalobkyni vyplácaný v súlade s 3. platovou triedou, pričom v skutočnosti jej bol vyplácaný pre 2. platovú triedu. Výšku priznaného nároku žalovaný v odvolaní nenamietal.

39. Odvolací súd sa nestotožnil ani s argumentáciou žalovaného, že žalovanej nevznikol nárok na úroky z omeškania vzhľadom na charakter uplatneného nároku a že žalovaný sa nedostal do žiadneho omeškania s výplatom funkčného platu, pretože plnil včas, ani s námietkou, že ak vznikol nárok na úrok z omeškania tak nie z hrubej mzdy. Súd prvej inštancie sa s vyššie uvedenými námietkami odvolateľa vysporiadal v bode 74. až 76. odôvodnenia. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia aj v tejto časti a v plnom rozsahu odkazuje na odôvodnenie rozhodnutia. Dôvody uvedené žalovaným v odvolaní nespôsobujú vecnú nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie.

40. Odvolací súd v zhode so záverom súdu prvej inštancie zdôrazňuje, že plat je povinný žalovaný doplatiť v brutto vyjadrení. Podľa § 160 zákona č. 55/2017 Z.z., ak osobitné predpisy, ktoré sa vzťahujú na služobné úrady alebo na štátnych zamestnancov, na ktorých sa vzťahuje tento zákon obsahujú ustanovenia o mzde, rozumie sa ňou plat podľa tohto zákona. Ak osobitné predpisy, ktoré sa vzťahujú na služobné úrady alebo na štátnych zamestnancov, na ktorých sa vzťahuje tento zákon, obsahujú ustanovenia o priemernom zárobku, priemernej mzde alebo náhrade mzdy, rozumie sa tým funkčný plat priznaný štátnemu zamestnancovi v čase, keď vznikol dôvod na jeho použitie. Plat a funkčný plat sú neočistené peňažné plnenia od zákonných zrážok. Preto žalobkyni patrí nárok na doplatenie platu hrubého neočisteného od zrážok na poisťné, na nemocenské poisťenie, dôchodkové poisťenie, poisťenie v nezamestnanosti, zdravotné poisťenie a preddavok na daň z príjmov zo závislej činnosti, pričom žiaden všeobecne záväzne právny predpis neurčuje, že pre účely výpočtu doplatku platu štátneho zamestnanca sa má použiť čistý funkčný plat.

41. Okresný súd rozhodol správne, keď vyhovel žalobe aj v časti uplatnených úrokov z omeškania odo dňa splatnosti rozdielu na brutto plate, za ten ktorý mesiac. Žalovaný v odvolaní poukazoval na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I. opierajúce sa o rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/160/2011 zo dňa 10.10.2012. Súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že žalobkyňa má nárok z jednotlivých čiastok na plate i na zapltenie úrokov z omeškania od ich splatnosti (t.j. splatnosti mesačnej mzdy) od dňa nasledujúceho mesiaca po mesiaci za ktorý nárok na doplatok platu vznikol. Správne súd prvej inštancie v bode 76. odôvodnenia poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Cdo/267/2013 z 27.08.2014, 6Cdo/246/2010 z 01.07.2012, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 460/2017 zo dňa 04.07.2017. Ústavný súd SR vo veci sp.zn. II. ÚS 494/2013 konštatoval i to, že „zamestnávateľ sa dostáva do omeškania s vyplatením jednotlivých mesačných náhrad mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru uplynutím výplatného termínu v nasledujúcom kalendárnom mesiaci, z čoho vyplýva i to, že nasledujúcim dňom vzniká zamestnancom právo na úrok z omeškania z príslušnej sumy náhrady mzdy“. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 2Cdo/76/2011 kde predmetom konania bol nárok na náhradu platu počas trvania štátnozamestnaneckého pomeru, Najvyšší súd Slovenskej republiky výslovne uviedol, že aj pri štátnozamestnaneckom pomere je potrebné vychádzať aj bez výslovného odkazu zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe na § 1 ods. 4 Zákonníka práce z toho, že ak zamestnávateľ mešká s výplatom platu a plat neposkytne v dohodnutej dobe a v prípade absencie takejto dohody najneskôr do konca nasledujúceho kalendárneho mesiaca, je v omeškani, pretože aj zákon o štátnej službe odkazuje na ustanovenia § 129 až 132 Zákonníka práce upravujúce splatnosť mzdy a splatnosť náhrady mzdy. Práve splatnosť náhrady mzdy je tou právnou skutočnosťou, na základe ktorej môže oprávnený zamestnanec požadovať od zamestnávateľa úrok z omeškania v prípade neplatenia platu riadne a včas. Podľa tohto rozhodnutia prináleží aj štátnemu zamestnancovi úrok z omeškania odo dňa splatnosti mzdy alebo náhrady mzdy za každý jednotlivý mesiac osobitne, nie až od uplynutia lehoty na plnenie podľa rozsudku súdu. Odvolací súd zdôrazňuje, že žalovaný plnil včas len časť platu, ktorý nebol sporný, avšak s nárokovanou časťou zo strany žalobkyne v predmetnom konaní bol v omeškani, teda žalovaný uvedenú nárokovanú časť neplnil ani včas, ani riadne.

42. V odvolaní žalovaný len bez ďalšieho uviedol, že zotráva na vznesenej námietke premlčania. Odvolateľ v odvolaní neuviedol v čom vidí nesprávnosť záverov súdu prvej inštancie ohľadne záveru súdu o nedôvodnosti vznesenej námietky premlčania. Súd prvej inštancie sa s námietkou premlčania žalovaného podrobne vysporiadal v odôvodnení rozhodnutia v bode 77. - 81. Odvolací súd preskúmaní rozhodnutia súdu prvej inštancie v tejto časti konštatuje správnosť dôvodov, v celom rozsahu sa stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia, nezistil nesprávnosť jeho záverov.

43. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozhodol tak, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I. a IV. potvrdil. Odvolací súd potvrdil aj závislý výrok o náhrade trov konania, keď okresný súd aplikoval správne ustanovenia zákona a tieto aj správne vyložil a vzhľadom na úspech žalobkyne jej priznal náhradu trov konania.

44. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 396 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bola v celom rozsahu úspešná žalobkyňa, preto jej odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

45. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).